“கலைஞரின் உள்ளம் அன்பெனும் பிடிக்குள் அடங்கும்”

அமைச்சர்
துரைமுருகன்
கழக பொதுச் செயலாளர்

முத்தமிழறிஞர் கலைஞருடன் உடன்பிறப்புகளின் சந்திப்பு என்பது நெகிழ்ச்சியானது மட்டுமல்ல, வரலாற்றுச் சுவடும் ஆகும்!

கலைஞர் அவர்களுக்கு உடன்பிறப்புகளோடு பேசுவதும் அவர்களோடு இருப்பதும் நெகிழ்ச்சியான நேரமாகும்!

தனிமையில் இருப்பது என்பது பலருக்கும் பிடித்தமான நேரமாகும்!

ஆனால் தலைவர் கலைஞருக்கு அதுதான் மிக வேதனையானது!

உடன்பிறப்புகளோடு கலைஞர் உடனிருந்த நேரமும் அப்போதைய உரையாடல்களில் பிறப்பெடுத்த பல கருத்துகளும் இலக்கியம்!

தலைவர் எந்த இடத்தில் யாரோடு இருந்தாலும் அந்த இடம் மகிழ்ச்சிக்குரியதாகவே இருக்கும்!

கலைஞர் அவர்கள் தினம் தினம் அவர் குடும்பத்தினரோடு செலவிட்ட நேரத்தைவிட கழக உடன்பிறப்புகளோடு உறவாடிய நேரம்தான் அதிகமாக இருக்கும், மகிழ்ச்சியான தருணங்களில் மட்டுமல்லாமல் உடன்பிறப்புக்களின் துயரமான தருணங்களிலும் பங்கேற்பது நம்முடைய நெஞ்சை நெகிழ வைப்பதாக இருக்கும்!

தலைவர் அவர்கள் சென்னையில் இருந்தால் ஒவ்வொரு நாளும் காலையிலும் மாலையிலும் அண்ணா அறிவாலயம் வந்துவிடுவார்! உடன்பிறப்புக்களை சளைக்காமல் சந்திப்பார்! அதில் மகிழ்ச்சியும் இருக்கும் - துன்பம் கொண்ட இரக்கமாகவும் இருக்கும்.

ஒரு நாள் அண்ணா அறிவாலயத்தில் உட்கார்ந்து உடன்பிறப்புகளைச் சந்தித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது மதுரை மாவட்டச் செயலாளராக இருந்த பொன்முத்துராமலிங்கம் ஒரு நபரை உடன் அழைத்துக் கொண்டு வந்திருந்தார். கலைஞர் அவர்கள் பொன்முத்துராமலிங்கத்தைப் பார்த்து “என்ன செய்தி?” என்று கேட்டார். பொன்முத்துராமலிங்கம் உடன் அழைத்து வந்திருந்தவரை அறிமுகம் செய்து வைத்து, அவரைப் பற்றி உயர்வாக சில கருத்துக்களை தெரிவித்துவிட்டு, “இவர் இலக்கியத்தின் மீது மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டவர், மதுரை மாவட்ட இலக்கிய அணிச் செயலாளர் பொறுப்பு கேட்கிறார்” என்று சொன்னார்.

‘உடனே கலைஞர், அந்த புதிய நபரைப் பார்த்து, “கவிதையெல்லாம் படிப்பீர்களா? சங்க இலக்கியம் எல்லாம் தெரியுமா?” என்று கேட்டுவிட்டு, “கம்ப ராமாயணத்தை எழுதியது யார்?” என்று கேட்டார். உடனே அந்த நபர் கொஞ்சமும் யோசிக்காமல், “நீங்கதான் அய்யா” என்றார். அதாவது கம்பராமாயணத்தை எழுதியது கலைஞர் தான் என்று கூறினார். இதைக் கேட்ட அனைவரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தோம். அந்த நபர் பேந்த பேந்த விழித்தார். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பொன். முத்துராமலிங்கம் அந்த நபரைப் பார்த்து, “நீங்க கொஞ்சம் வெளியே இருங்க, நான் வரேன்” என்று சொல்லி அந்த நபரை அங்கிருந்து அப்புறப்படுத்தினார்.

இன்னொரு நிகழ்வு

கலைஞர் அவர்கள் அவருக்கே உரிய பாணியில் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுத முடிவெடுத்தார். ஒரு வார காலத்திற்கு யாரும் எளிதில் அணுக முடியாத இடத்திற்குச் செல்ல வேண்டும் என்று யோசித்து, கோவா செல்வது என்று முடிவு செய்தார். தயாளு அண்ணியார், கலைஞருடைய டாக்டர் கோபால், நான் - எங்கள் மூவரையும் அழைத்துக் கொண்டு கலைஞர் கோவா சென்றார். கலைஞர் அவர்கள் பொதுவாகவே காலை நேரத்தில் எழுந்து எழுது வதில் அதிக ஆர்வம் கொண்டவர். கோவாவிலும் ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் எழுந்து எழுத ஆரம்பித்து விடுவார். மடியிலே ஒரு பேடை வைத்து எழுதுவார். ஒவ்வொரு தாளையும் எழுதி முடித்தவுடன் அடுத்த தாளை திரும்ப எடுப்பதற்குள் எழுதிய தாள் பறந்து கீழே விழுந்துவிடும். அப்படி அவரைச் சுற்றி அறை முழுவதும் எழுதிய தாள்கள் சிதறிக் கிடக்கும். தயாளு அண்ணியார் அவற்றையெல்லாம் சேகரித்து வைப்பார்.

ஒரு நாள் கலைஞர் எழுதிய தாள்களை டாக்டர் கோபால் அவர்கள் சேகரித்து அடுக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தார். கலைஞர் அவர்கள் அன்றைய தினம் எழுதிய தாள்களை ஏதோ ஒரு ஆர்வத்தில், டாக்டர் வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த நேரம் கலைஞரும் அன்றைய எழுத்துப்பணியை முடித்துக் கொண்டார். டாக்டரைப் பார்த்து, “என்ன டாக்டர் பேப்பரை எல்லாம் நீங்களே அடுக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டார். உடனே கோபால் அவர்கள், “ஆமாங்கய்யா, இன்றைக்கு உங்கள் எழுத்துக்களைப் படிக்கிற பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது. ரொம்ப அற்புதம் அய்யா. இப்படி யாராலும் சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை எழுத முடியாது அய்யா” என்றார்.

இதைக் கேட்ட கலைஞர் சிரித்துவிட்டு பக்கத்து அறையில் இருந்த என்னை அழைத்து, “துரை, டாக்டர் நான் எழுதியதைப் படித்துவிட்டு ‘சிலப்பதிகாரத்திற்கு இப்படி யாரும் உரை எழுத முடியாது’ என்கிறார். இவருக்கு சிலப்பதிகாரமும் தெரியவில்லை, தொல்காப்பியமும் தெரியவில்லை” என்று கூறிவிட்டு வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

இன்னொரு நிகழ்வு

ஒரு நாள் நானும் தலைவரும் அண்ணா அறிவாலயத்திற்கு போனோம். போகிற பொழுதே தலைவருக்கு மூடு சரியில்லை. அந்த நிலையில், கலைஞரின் கார் அண்ணா அறிவாலயத்தின் உள்ளே சென்று நின்றது. காரிலிருந்து இறங்கி அவர் அறைக்குப் போகும் வழியில் கடையநல்லூரைச் சார்ந்த ராஜாமணி என்ற தோழர் கலைஞரை இடைமறித்து, சிலரைப் பற்றி மளமளவென குற்றச்சாட்டுக்களைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். ஏற்கெனவே மூடு சரியில்லாத நிலையில் இருந்த கலைஞருக்கு ராஜாமணியின் பேச்சு எரிச்சலை ஊட்டியது. “போயா நீ மட்டும் யோக்கியனா? மற்றவனைப் பற்றி குறை சொல்ல வந்துட்ட. ஒரு கட்சிக்காரனை இன்னொரு கட்சிக்காரன் குறை சொல்லும் வழக்கம் என்னைக்கு நிற்குதோ, அன்று தான் கட்சி உருப்படும்” என்றார் கோபமாக.

ராஜாமணி தலைவருக்கு வேண்டியவர்தான். தலைவர் இப்படி பேசியதைக் கேட்டு அவர் அசந்து போய் தலைவரிடம் ஏதும் கூறாமல் வெளியே போய்விட்டார்.

பின்னர், தலைவர் அவர்கள் யாரிடத்திலும் எதுவும் பேசாமல் கையை தாடைக்கு முட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டு அமைதியாக உட்கார்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். பின் என்னைப் பார்த்து, “துரை, நான் அவனை ரொம்ப திட்டிட்டேன், அவன் எங்கே இருக்கான் பாரு?” என்றார்

நான் உடனே கலைஞரின் அறைக்கு வெளியே வந்து அங்குமிங்கும் தேடினேன், ராஜாமணியை காணவில்லை. அறிவாலயத்திற்கு வெளியே ஆட்டோக்காரரிடம் பேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

நான் அவரிடம் சென்று, “கலைஞர் உன்னைக் கூப்பிடுகிறார்” என்று சொல்லி கலைஞரிடம் அழைத்து வந்தேன்.

ராஜாமணி தலைவரின் அறைக்குள் நுழைந்ததும், தலைவர், ராஜாமணியைப் பார்த்து, “ராஜாமணி என்னை மன்னிச்சிடுய்யா. நான் ஏதோ ஒரு டென்ஷனில் இருந்தேன், உன்னைத் திட்டிவிட்டேன்” என்றார். ராஜாமணி மட்டும் அல்ல, இதைக் கேட்ட நாங்கள் அனைவருமே அசந்து போய்விட்டோம்.

இதைக்கேட்ட ராஜாமணி, “அய்யா... நீங்கள் போய் என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்கலாமா?” என்று கூறிக்கொண்டே காலில் விழுந்து புரண்டு புரண்டு அழுதார்.

‘தொண்டனின் மனம் புண்பட்டுவிடக் கூடாது’ என்ற கலைஞரின் நிலைப்பாட்டிற்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

மற்றொரு நிகழ்வு- நெஞ்சைப் பிழிகிற நிகழ்வு

ஒரு நாள் கலைஞர், அண்ணா அறிவாலயத்தில் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார். சண்முக சுந்தரம் என்ற வழக்கறிஞர் கழகத்தின் சார்பாக நீதிமன்றங்களில் வாதாடுகிறவர். ஜெயலலிதா உட்பட பல அ.தி.மு.க. காரர்களை நீதிமன்றத்தில் தோலுரித்துக் காட்டியவர். ஒரு நாள் சண்முக சுந்தரம் அவருடைய அறையில் உட்கார்ந்திருந்தார். ஜெயலலிதாவிற்கு வாதாடியவர்களின் தூண்டுதலின் பேரில் சிலர் சண்முகசுந்தரத்தின் அறைக்குள் நுழைந்து சண்முகசுந்தரத்தை கண்மூடித்தனமாக தாக்கினர். அரிவாளைக் கொண்டு பல இடங்களில் அவரை வெட்டினர். யாரும் எதிர்ப்பாராத நேரத்தில் இந்நிகழ்வு நடந்தது.

அங்கிருந்த வக்கீல்கள் தாக்கியவர்களைப் பிடிக்க முற்படும் முன் அவர்கள் அங்கிருந்து தப்பி ஓடிவிட்டனர். வக்கீல்களும் அவர்களைப் பிடிப்பதைக் காட்டிலும் அடிபட்டுக் கிடக்கும் சண்முக சுந்தரத்தை காப்பாற்றுவதுதான் முக்கியம் என்று நினைத்து அவரை உடனடியாக அருகில் இருந்த மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள்.

இந்த தகவல் அண்ணா அறிவாலயத்தில் இருந்த கலைஞருக்கு கிடைத்தது. எதற்குமே அஞ்சாத தலைவர் படபடப்புக்குள்ளானார். வண்டியில் உட்கார்ந்து மிக வேகமாக மருத்துவமனைக்கு சென்றார். உள்ளே அறையில் சண்முகசுந்தரம் படுத்திருந்தார். பல இடங்களில் வெட்டப்பட்ட காரணத்தால் சண்முகசுந்தரத்தின் உடலிலிருந்து இரத்தம் வெள்ளமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கலைஞர் சண்முகசுந்தரத்தைப் பார்த்து கண்கலங்கிவிட்டார். சண்முகசுந்தரத்திற்கு திருமணமாகி கொஞ்சநாள்தான் ஆகியிருந்தது. அவரது மனைவியும் ஒருபக்கம் நின்று அழுதுகொண்டிருந்தார். அந்தக் காட்சி என் கண் முன் அப்படியே நிழலாடுகிறது.

இப்படி முத்தமிழறிஞர் கலைஞருடன் உடன்பிறப்புகளின் நெகிழ்ச்சியான சந்திப்புகள் எத்தனையோ.

கல்வி - சமூக மாற்றம்!

கல்வி, சமூக மாற்றத்திற்கு ஒரு கருவி என்ற வகையிலேதான் (Education is a tool for social change) ஒரு மேல்நாட்டு அறிஞன் குறிப்பிட்டான்.

இதே கருத்தைத்தான் வள்ளுவப் பெருந்தகை,

“அறிவு அற்றம் காக்கும் கருவி செருவார்க்கும்
உள்ளழிக்கல் ஆகா அரண்”

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தமிழ் மக்கள், கல்வி வாய்ப்புகளைப் பெற்றிருந்தவர்கள், கல்லாதவர்களை அடக்கி ஒடுக்கித் தங்கள் ஆதிக்கத்திற்குக் கொண்டுவந்த வரலாறும் உண்மை.

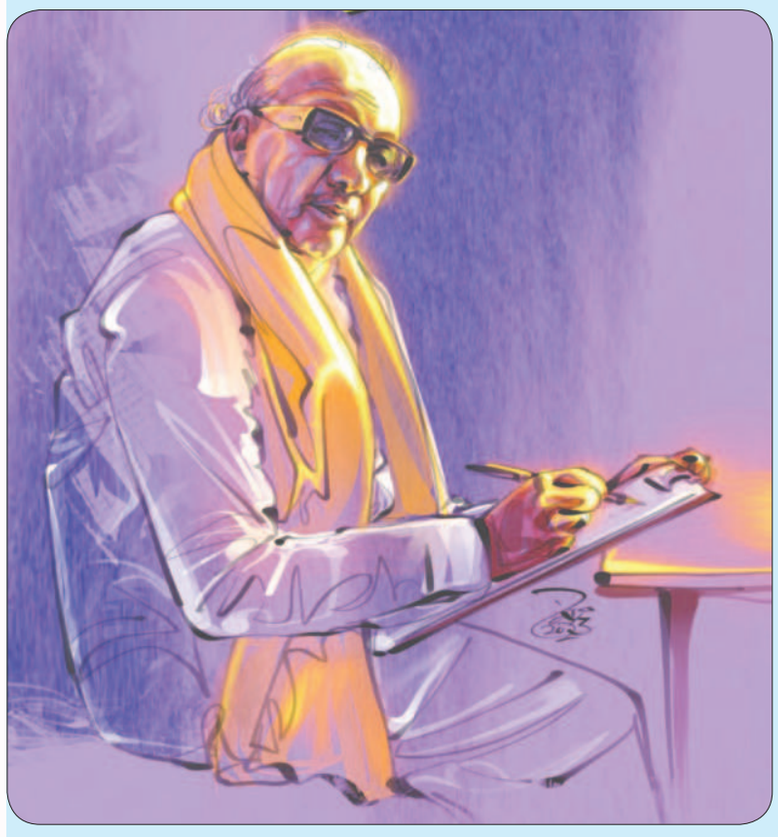

அந்தக் காலக் கட்டத்திலேதான் - தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை 1916-ஆம் ஆண்டு வாக்கில், தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம் தோற்றம் கொண்டது. அந்தத் தோற்றத்திற்குப் பிறகுதான் எல்லோருக்கும் கல்வி வாய்ப்பு வேண்டும்; வேலை வாய்ப்பு வேண்டும் என்ற உரிமைக் குரல் விண் முட்ட எழுந்தது.

அந்த உரிமைக் குரல்களின் முன்னோடிகளாக இருந்த திராவிட இயக்கத்தின் தலைவர்களை யாரும் மறந்துவிட முடியாது. அவர்களுடைய உழைப்பின் வடிவம்தான், என் எதிரே அமர்ந்திருக்கின்ற பல்லாயிரக்கணக்கான ஆசிரியப் பெருமக்கள் என்று சொன்னால், அதை யாரும் மறைக்கவும் முடியாது; மறுக்கவும் முடியாது.

அந்த இயக்கத்தின் தோன்றலாக இருக்கின்ற அரசுதான் இன்றைக்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற கழக அரசு !

- கலைஞர்